

Op de proef stellen

Nadat Jozua en de oudsten overleden zijn, vervalt Israël in zonde door de afgoden te dienen van de volken die nog steeds niet zijn verdreven.

Dan besluit God dat deze volken in het land blijven wonen om door hen zijn eigen volk op de proef te stellen¹.

Tegelijkertijd wil Hij hen leren strijden. Er woont inmiddels een generatie Israëlieten in het land die de oorlogen niet hebben meegemaakt. Zij moeten weerbaar worden². Er zit dus ook een opvoedende kant aan.

Dat geldt ook voor ons. Vroeger verliep ons geloofsleven wellicht volgens bepaalde gewoontes en hadden we geen problemen. Nu houden we ons met Gods Woord bezig, en merken we dat er soms strijd geleverd moet worden. Enerzijds omdat God ons wel eens een toets wil afnemen, maar anderzijds omdat Hij ons weerbaar wil maken.

Israël woont te midden van andere volken

God accepteert de situatie zoals die op dat moment is: de Israëlieten wonen te midden van diverse andere volken³.

Hij accepteert echter nooit dat zij dingen doen die Hij verboden heeft, n.l. relaties aangaan met die volken en hun afgoden dienen.

God ziet ons ook leven en wonen te midden van een wereld, die Hem en ons vijandig gezind is. Dat hoeft op zichzelf nog geen probleem te zijn, zoals het ook geen probleem was voor de Heer Jezus, toen Hij hier was: "de overste van deze wereld vindt in mijn niets"⁴.

Hij zal in ons leven echter nooit accepteren wanneer er relaties ontstaan die Hij verboden heeft⁵.

We hoeven op geen enkele manier bang te zijn voor de wereld om ons heen, alleen

voor de aanknopingspunten die die wereld heeft in ons eigen hart.

We kunnen bijvoorbeeld denken dat we ontzettend geestelijk zijn, veel geestelijker dan die andere broeder of zuster. Maar als de Heer ons een toets laat maken, schrikken we soms van onszelf.

De andere volken

Zes volken worden met name genoemd. Elke naam heeft een betekenis (dat is gebruikelijk in het Oude Testament).

1) Kanaänieten

Hun naam betekent "*handelaars*". Zij waren de bekende handelaars in het Midden-Oosten, er altijd op uit om er bij elke actie zelf beter van te worden.

De Joden hebben dat later helemaal overgenomen, zelfs tot op het tempelplein⁶.

Een christen zal bij elke actie hebben te lijken op de Heer Jezus, die zei: "het is gelukkiger te geven dan te ontvangen"⁷. Hij is voor ons arm geworden⁸.

Gelovigen die rijk willen worden, vallen in veel verzoeken. Geldzucht is de wortel van alle kwaad⁹.

2) Hethieten

Hun naam wijst op "*angst, schrik*", het onder druk zetten van mensen, iets dat God in Zijn volk absoluut niet wil zien¹⁰.

Ook in de gemeente van God is het gevaar groot om elkaar onder druk te zetten op punten waarin we elkaar zouden hebben te aanvaarden. Dit is één van de oorzaken van sektarisme, een groot kwaad¹¹.

¹ Richteren 2 : 22; 3 : 1

² Richteren 3 : 1 - 2

³ Richteren 3 : 5

⁴ Johannes 14 : 30

⁵ 2 Korinthe 6 : 14 - 18

⁶ Johannes 2 : 16

⁷ Handelingen 20 : 35

⁸ 2 Korinthe 8 : 9

⁹ 1 Timotheüs 6 : 6 - 10

¹⁰ Johannes 9 : 22

¹¹ Titus 3 : 10

3) Amoriëten

Amoriëten heeft een dubbele betekenis: “*bergbewoner*” en “*welbespraakt*”.

We komen ze vandaag tegen op het christelijk terrein: mensen, die boeiende toespraken kunnen houden en de indruk wekken dat ze door God gezonden zijn en op een hoog geestelijk niveau leven.

Soms is het geen probleem, zoals Priscilla en Aquila laten zien wanneer zij Apollos horen¹². Zij zijn dan ook alle drie uit het goede hout gesneden en hun dienst komt allen ten goede.

Maar dat is lang niet altijd zo!

4) Perizzieten en Chivvieten

Deze beide namen hebben te maken met “*bewoners, die in niet-ommuurde dorpen wonen*”.

In de stad is het veilig achter muren en poorten, die dicht kunnen. Daar is de geordende samenleving, maar niet iedereen heeft daar behoefte aan gehad.

Het is de geest die we in Richteren vaker tegenkomen: “ieder doet wat goed is in eigen oog”. Vrijheid, blijheid.

Dat is ook een voortdurend risico voor de gemeente. Vandaag wellicht nog meer dan ooit tevoren.

5) Jebusieten

Hun naam betekent “*vertrapper*”, dus mensen die met grote minachting neerkijken op anderen. Het wordt heel duidelijk zodra David met zijn leger voor de muur van deze stad ligt. Ze kijken zó met minachting op hen neer, dat ze zeggen dat hun lammen en blinden dat leger wel zullen tegenhouden¹³.

Normaal zouden wij onze broeder niet mogen minachten¹⁴, zelfs de ander uitnemender moeten achten dan onszelf¹⁵.

We voelen wel aan, dat deze kenmerken van de wereld om ons heen, een voortdurende bedreiging zijn voor ons geestelijk leven. We hóeven er niet bang voor te worden, maar er is vaak een aanknopingspunt in ons hart.

De koning van Mesopothamië

Wanneer het bij Israël misgaat, geeft God hen over in de macht van de koning van Mesopothamië. Dus niet in de macht van één van de volken die dicht bij hen in Kanaän wonen.

Mesopothamië is het land waar hun vader Abraham gewoond heeft, totdat God hem riep¹⁶ om te gaan naar een land dat hij niet kende. Nu zijn nageslacht er is en woont in dát land, en zelfs dáar de afgoden dient, is het alsof God hen wil laten voelen dat zij niet zoveel verschillen van de omgeving waaruit Hij destijds Abraham riep. Net alsof er niets gebeurd is. Zij zijn geen haar beter!

De naam Kusan-Risataïm komt in deze paar verzen vier keer voor¹⁷. Kusan betekent “*zwart*” en Risataïm is “*dubbele boosheid*”. Zo ziet God hen, na zoveel bewijzen van Zijn goedheid. Hij rekent hen hun boosheid zwaar aan!

Wanneer ik kennis maak met de geestelijke zegeningen die God ook vandaag Zijn kinderen wil geven, dan maakt mij dat rijk. Ik kan er geen genoeg van krijgen.

Als ik dan merk, dat er niet zo heel veel christenen zijn die er net zo warm voor lopen als ik, dan kan het makkelijk gebeuren dat de hoogmoed binnenkomt. Eén van de kenmerken van de wereld om mij heen begint in mijn hart te groeien, misschien zelfs zonder dat ik het merk.

Dan gaat God mij een toets afnemen, en brengt Hij mij onder de heerschappij van de koning van Mesopothamië, d.w.z. als het nodig is neemt Hij mij alles af, zelfs mijn geloof in Hem! Alsof er nooit iets is geweest. Het wordt zwart en leeg...

¹² Handelingen 18 : 24 - 28

¹³ 2 Samuël 5 : 6

¹⁴ Romeinen 14 : 20

¹⁵ Filippi 2 : 3

¹⁶ Handelingen 7 : 2

¹⁷ Richteren 3 : 8, 10

Othniël

Na acht jaar roepen de Israëlieten tot de Heer en Hij antwoordt. Othniël wordt hun verlosser. Deze moedige man zijn we al tegengekomen als zijn schoonvader Kaleb de stad Kirjat-Sefer (= "stad van het boek") wil innemen. Othniël doet het en de stad krijgt daarna de naam Debir (= "God spreekt")¹⁸.

Nu laat Othniël zien dat hij veel van God geleerd heeft. Hij doet twee dingen:

1. Hij richt het volk.
Allereerst moeten er zaken recht gezet worden op alle terreinen waar het mis gegaan is.
2. Hij trekt ten strijde.
Daarna kan Israël weer strijden en deze koning uit Mesopothamië teruggedrijven. Nu kan en wil(!) God hen weer helpen.

Daarna is het veertig jaar rust, zolang Othniël leeft.

Het kan nog zo zwart en leeg worden in mijn leven, er is altijd een weg terug: eerlijk roepen en bidden tot de Heer.

Dan kan de Geest van God Zijn gang weer gaan¹⁹, en dan wordt Zijn boek, het Woord van God, weer een krachtig spreken van God.

Dan weet ik precies wat ik op moet ruimen, en daarna geeft de Heer alles weer terug. In het algemeen geeft Hij zelfs meer terug dan ik kwijtgeraakt was.

Dat is een prachtig stukje opvoeding, dat me mijn leven lang zal bijblijven.

Elke rijkdom en (geestelijke) zegen van God is pure genade, en mag nooit een reden zijn om me te verheffen boven wie dan ook.

Heerlijk om daarna weer in de rust bij God te mogen zijn.

Totdat ik weer iets anders moet leren ...

¹⁸ Richteren 1 : 11 - 13

¹⁹ Richteren 3 : 10